

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 7^ο

ΙΣΧΥΣ
ΝΗΚΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 73

Πολιτεία

Ταπεινογράφημα!!!

Μεγάλου Βασιλείου

Πώς θα κατέλθωμεν εις τήν σωτήριον ταπεινοφροσύνην, ἀφοῦ ἐγκαταλείψωμεν τόν ὀλέθριον ὄγκον τῆς ὑπερηφανείας; Ἐάν εις ὅλα κάνωμεν τήν προσπάθειαν καί δέν παραμελοῦμε τίποτε μέ τήν πρόφασιν, ὅτι τάχα δέν θά ὑποστῶμεν βλάβην. Διότι ἡ ψυχὴ ἐξομοιώνεται μέ ἐκεῖνα, μέ τά ὅποια ἀσχολοῦμεθα, καί λαμβάνει τόν τύπον ἐκείνων, τά ὅποια πράττει, καί σχηματίζεται ἀναλόγως πρός αὐτά.

Καί ἡ ἐμφάνισις καί τό ἔνδυμα καί ὁ τρόπος τοῦ βαδίσματος καί ὁ τρόπος τῆς τροφῆς καί τό σπίτι καί τά σκευή τοῦ σπιτιοῦ ἄς εἶναι ὅλα τακτοποιημένα μέ ἀπλότητα. Ἀκόμη καί ὁ λόγος καί τό ἄσμα καί ἡ συνάντησις μέ τόν πλησίον, καί αὐτά ἄς ἀποβλέπουν μᾶλλον εις τήν χρῆσιν τοῦ μέτρου παρά εις τήν ἐπιδεικτικὴν ἐξόγκωσιν.

Νά μή χρησιμοποιεῖς σοφιστικὰς ἐξογκώσεις εις τόν λόγον, οὔτε εις τά ἄσματα ὑπερβολικά γλυκείας φωνάς, οὔτε συνδιαλέξεις ὑπερηφάνους καί φορτικὰς διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ εις ὅλα νά ἐλαττώνῃς τήν ἐπιδεικτικὴν μεγαλοποίησιν.

Νά εἶσαι ὠφέλιμος εις τόν φίλον, πρῶος πρός τόν συνεργάτην, ἀνεξίκακος πρός τοὺς θρασεῖς, φιλόνητος πρός τοὺς χαμηλά εὐρισκομένους, παρηγορῶν τοὺς πάσχοντας, ἐπισκεπτόμενος τοὺς εὐρισκομένους εις θλίψεις, μή περιφρονῶν ἀπολύτως κανέναν, γλυκὺς εις τήν προσφώνησιν, ἀνοικτόκαρδος εις τήν ἀπάντησιν, βολικός, εὐκολοπλησίαστος εις ὅλους, μή ἀναφέρων ἐγκώμια διὰ τόν ἑαυτὸν σου, μήτε παρακινῶν ἄλλους νά λέγουν τοιαῦτα διὰ σέ, μή δεχόμενος ἄσεμνον λόγον, ἀποκρίπτων ἀπὸ τά προτερήματά σου ὅσα εἶναι δυνατόν.

Διὰ τά ἁμαρτήματά σου νά γίνεσαι ἐσὺ κατήγορος τοῦ ἑαυτοῦ σου καί νά μὴν ἀναμένης τοὺς ἐλέγχους τῶν ἄλλων, διὰ νά ὁμοιάζῃς πρός τόν Ἰώβ, ὁ ὁποῖος δέν ἀπέφυγε τόν πολὺν ὄχλον τῆς πόλεως, διὰ νά ἐξομολογηθῇ ἐνώπιον αὐτῶν τό σφάλμα του.

Νά μή γίνεσαι αὐστηρὸς εις τὰς ἐπιπλήξεις, οὔτε νά ἐλέγχῃς γρήγορα τόν ἄλλον διὰ μικρὰ σφάλματα, ὡς ἐάν εἶσαι ἐσὺ ἀκριβοδίκαος.

Λοιπὸν, νά μή βλάπτῃς τόν ἑαυτὸν σου, θέλων νά φαίνεσαι σπουδαῖος εις τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μέγας θεατῆς, νά στρέψῃς τήν φιλοδοξίαν σου εις τόν Θεόν.

Γερόντων

✘ Νά μή φοβᾶσθε τίς ἀσθένειες καί ὅταν ἀκόμα πάσχετε ἐφ' ὄρου ζωῆς. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι διαρκῶς παρών, γιατί ἀνησυχεῖτε; “Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα”. Στὴν ἀγκάλῃ Του βασιανίζομαστε. Θεὸν ἀναπνέουμε, Θεὸν περιβαλλόμεθα, Θεὸν ψηλαφοῦμε, Θεὸν ἐσθίουμε ἐν μυστηρίῳ. “Ὅπου στρέψουμε, ὅπου δοῦμε,

παντοῦ Θεός. Στὸν οὐρανὸν, στὴ γῆ, στίς ἀβύσσους, στίς ἐρήμους, μέσα στίς πέτρες, στό νοῦ σας, στήν καρδιά σας.

✘ “Ὅσον ὁ ἄνθρωπος τρέχει νά βοηθήσῃ τόν ἄλλον, τόσον ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου περισσεύει εις αὐτόν. Διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρώτη καί μεγαλύτερη.

✘ “Ὅταν ὁ νοῦς παραλάβῃ τήν εὐχή καί ὁ ἄνθρωπος αισθανθῇ τὴν χαρὰ, τότε ἡ εὐχή θά λέγεται μέσα του ἀδιαλείπτως, χωρὶς τὴ δική του βία. Εἴτε τρώει, εἴτε περπατάει, εἴτε κοιμάται, εἴτε ξυπνάει, μέσα του φωνάζει τήν εὐχή καί ἔχει εἰρήνην καί χαρὰ.

Γέρων Ἰωσήφ

✘ Ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, τό κάλλος εἶναι ματαιότης, διότι μένουσιν ἐδῶ. Ἡ ἐλεημοσύνη ὅμως, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀνεξικακία καί γενικῶς οἱ ἀρετές δέν εἶναι ματαιότης, διότι σέ συνοδεύουσιν καί στήν ἄλλη ζωὴ.

✘ Τότε μπορούμε νά βροῦμε τήν ἐλπίδα μας στὸν Θεόν, ὅταν ἀπελπιστοῦμε τελειῶς ἀπὸ τόν ἑαυτό μας.

✘ “Ὅταν μᾶς ἀδικοῦνε οἱ ἄνθρωποι, μᾶς δικαιώνει ὁ Θεός.

✘ Ἡ ὑπακοὴ ἔχει ἀξία, ὅταν γίνεται σέ κάτι πού μᾶς φαίνεται παράλογο. Στό λογικὸ δέν ἔχει ἀξία καί δέν λέγεται ὑπακοὴ ἀλλὰ συμφωνία καί εἶναι παράλογο νά μὴν ὑπακούσῃς κάποιος σ' αὐτὴν τήν περίπτωσιν.

Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Μέ τήν προσευχὴ τήν νύκτα, αὐτὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς μου, χαλοῦσα τά σχέδια τοῦ Σατανᾶ καί δέν μπορούσαν νά πειράζουσιν τοὺς ἐνορίτας.

✘ Ζῆ ὁ Χριστὸς καί βασιλεύει καί τόν κόσμον προστατεύει.

✘ Τὴν προσευχὴ καί τὴν ἀγάπη νά μὴν τὰ ξεχνάμε. Ἡ προσευχὴ φέρνει τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσευχὴ εἶναι ὁ Χριστὸς στό σπίτι μας.

Παπα - Δημήτρης (Γκαγκαστάθης)

Δέν ήξερε με ποιόν να τὰ βάλῃ... Μὲ τὸν Ντίνο, πού φεύγοντας τοῦ πέταξε ἓνα “**ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ**” κι ἐξαφανίστηκε; Μὲ τὸν ἴδιο τὸν Θεό ἢ μήπως μὲ τὸν ἑαυτὸ του; Τί ἄλλο μπορούσε νὰ κἀνῃ; Τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψῃ, νὰ σπάσῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ὑψώσῃ γροθιά... Ἄπ’ ὅλα προτίμησε... τὴν σιωπή.

Εβαλε ὁ Ἀντώνης τὸ κλειδί στὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ του διαμέρισμα. Ὅλα γύρω του κρύα. Τὸ ἴδιο καὶ μέσα του, λές καὶ εἶχε ἀδειάσει τὸ παγερὸ χνῶτο του ὁ χειμῶνας κατ’ εὐθείαν στὴν καρδιά του.
- Καὶ τώρα τί κάνουμε; ρώτησε. Ὅχι πῶς περιμένε ἀπόκρισι, ἀλλὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὴν ἔλλειψί της πῶς τὸ δξύτατο πρόβλημά του ἔμενε ἄλυτο.

Ἄλῃθεια! Καὶ τώρα τί θὰ κἀνῃ;
Τίποτα δέν ἤξερε... Δέν ἤξερε τί νὰ σκεφτῇ, δέν ἤξερε τί ν’ ἀποφασίσῃ. Ἐνα μονάχα ἤξερε. Πῶς μέχρι αὔριο - Κυριακή - ἀπόγευμα ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸ κλειδί τοῦ δωματίου του στὸν νοικοκύρη. Τρία χρόνια φοιτητικῆς ζωῆς εἶχε ἐξυπηρετηθεῖ πολὺ καλά. Τώρα ὅμως τοῦ τὸ ζητοῦσε κι ἄλλη ἀναβολὴ δέν σήκωνε.

Εβγαλαν φουσκάλες τὰ πόδια του νὰ ψάχνῃ. Εἶχε ἐμψυκώσει τίς ἀπαιτήσεις του ὡς πρὸς τὸ ἥσυχο, τὸ σκοτεινὸ ἢ “εὐήλιο”, κεντρικὸ ἢ ἀπόμερο, στὸ ὑπόγειο ἢ στὴν ταρατσα. Τὸ μόνο πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀντιστέκεται καὶ νὰ μετράῃ στὴν ἀναζήτησι ἦταν τὸ οικονομικὸ θέμα. Ἄς ἦταν ὅ,τι ἤθελε, φτάνει νὰ ἦταν φτηνὸ. Στὰ μέτρα τῆς φτωχῆς του δυνατότητας. Καὶ αὐτὸ ἴσα - ἴσα ἦταν πού ἔκανε τὸ δύσκολο ἀδύνατο.

Κάποιος τοῦ πρότεινε νὰ προστεθῇ στὴν παρέα τους. Γιὰ τὴν στέγη, πού ζητοῦσε, θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὸ ἀντάλλαγμα εὐτελῶν προτάσεων. Τοῦ φάνηκε πῶς τὸν κοιτοῦσε μὲ ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο, καὶ δείχνοντάς του τὸν γκρεμὸ, τοῦ ἔλεγε νὰ πέσῃ μέσα γιὰ νὰ βρῇ λύση. Πῶς ποδοπατοῦσε μὲ μανία, μὲ κακία, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του, μόνο καὶ μόνο γιατί τὴν ἔχασαν καὶ ἐκεῖνοι. Ἡ ποταπότητα, ἡ χυδαίότητα τὸν ἐπληξε. Ἡ πρότασι γιὰ συγκατοίκησι τὸν ἔκανε νὰ φρικιάσῃ. Τὴν πέταξε!

Ο Γιώργος ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀστευόταν καὶ μ’ ἓνα τρανταχτὸ γέλιο τὸν βεβαίωνε πῶς θὰ ἦταν πολυτελής ἢ διαμονή του, ἂν δοκίμαζε νὰ μείνῃ στὸ... “ξενοδοχεῖο τῶν ἀστέρων”! Ἐπαίξε μὲ τὸν πόνο του. Καὶ πότε μπόρεσε ὁ χορτᾶτος νὰ νοιώσῃ τὸν νησιτικὸ;... Κάτι τοῦ ὑποσχέθηκαν ἄλλοι γιὰ τὸ μέλλον. Μὰ δέν ὑπῆρχαν περιθώρια γιὰ αὔριο. Τὸν ἔκαιγε ἡ πύρινη πραγματικότητα τοῦ σήμερα.

Ως καὶ ὁ Ντίνος, ὁ φίλος, ἐξασφαλισμένος αὐτὸς στὴν ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ του, δέν μπόρεσε νὰ μεταφερθῇ στὴν ἀνάγκη του, πού ἦταν ἄμεση, κατεπείγουσα. Ἀνάγκη ζωῆς! Καὶ τοῦ πέταξε, καθὼς χωρίζαν τώρα, ἓνα “**ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ**” . Σὰν δέν ἔχεις νὰ δίνῃς λύσεις, καλύτερα νὰ σωπαίνῃς... Ἐκεῖνος - σίγουρα - θὰ τὴν ἔχασε κι ὅλας τὴν φράσι. Μὰ ὁ Ἀντώνης ταλαιπωρεῖται μαζί της ὥρα... Ὅρες ὀλόκληρες. Μέσα στὸν νοηματικὸ της χώρο προχωρεῖ, σκοντάφτει, πισωστρέφει, ξεστρατίζει, στροβιλίζεται... Τοῦ ἔχει κουβαριάσει τὴν ὑπαρξί... “**ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ**” ... Τότε... Γιατί;... Γιατί;...

Ἐνα πλῆθος ἀνεξήγητα, ἀναπάντητα “γιατί”, προβλήματα ἀτομικά, οικογενειακά πυργώνονται μπροστὰ του, τὸν πνίγουν, τοῦ φέρνουν ἀσφυξία. Μιά ὀλόκληρη νύχτα, περιχαρᾶ κωμένος στὴ μοναξιά καὶ τὴν πίκρα του, αὐτοβασιλεύεται.

Μία νύχτα, ὀδυνηρὴ θητεία στὴν περιοχὴ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀμφισβήτησης. Καὶ τὸ πρῶ... Ἡ Κυριακάτικη καμπάνα τῆς γειτονικῆς Ἐκκλησίας. Πικρογέλασε... Ὅχι! Δέν θὰ πάῃ... Καὶ τόσο καιρὸ πού πήγαινε, τί βγῆκε; Ἄς πηγαίνουν ὅσοι “**ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ**” γι’ αὐτούς. Γιὰ τὸν Ἀντῶνῃ Κ. δέν ἔχει. Τὸν Ἀντῶνῃ τὸν ἔξασε. Θὰ προσπαθήσῃ τώρα κι αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του νὰ ξεχάσῃ τὸν Θεό.

ΕΧΕΙ

Βγῆκε στὸν δρόμο. Νὰ περπατήσῃ θέλει! Νὰ ἀναπνεύσῃ! Νὰ ψάξῃ, τελευταία προσπάθεια ἐσχάτης ἀπογνώσεως. Δέν ξέρει πού πηγαίνει. Ὅπου νὰ ναι. Ἄρκει νὰ φύγῃ. Νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν χώρο, πού τοῦ ἐφτιαχνε τὸ πρόβλημα, ἔστω καὶ ἂν κουβαλοῦσε τὸ πρόβλημα μαζί του.

Περπάτησε ὥρες! Τὰ πόδια ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται, νὰ μὴν πειθαρχοῦν. Καὶ καθὼς τὸ μυαλὸ εἶχε πάψει νὰ σκέφτεται καὶ ἡ λογικὴ νὰ κουμαντάρῃ, τὸν ἔφερε ἢ καρδιά ἀνάμεσα σὲ ἄλλους πιστούς, στὸν χώρο μιᾶς Ἐκκλησίας. Ὅταν κατάλαβε πῶς ἀρνιόταν, πῶς καταπάταγε τὴν ἀπόφασί του, δέν ἀντέδρασε. Δέν διαμαρτυρήθηκε. Ξένος καὶ ἄγνωστος ἄλλωστε... Ἄς ξεκουραζόταν λίγο. Ἡ λειτουργία ἦταν στὸ τέλος. Ἄναψε καὶ κερί. Μῆτε πού κατάλαβε πότε ἀδείασε ὁ ναός. Κι ἐκεῖ καθισμένος ὥρα πολλή στὸ στασιδὶ τῆς γωνίας, μόνος, μονότατος, ἔκανε μιὰ περιεργὴ ἀνακάλυψι: Τὸ ρυάκι τῆς πίστεώς του δέν εἶχε στεγνώσει μέσα στὴν καυτὴ ἄμμο τῆς ἀμφισβήτησεως. Ἐνωθε νὰ ποτίζῃ - ἔστω νωχελικά - τὴν ὑπαρξί του, νὰ δροσίξῃ τὴν φλόγα, πού ὅλη νύχτα τὸν ἔκαιγε. Κι αὐτὸ τοῦ ἔφερε κάποια γαλήνη.

- Καλὴ σου μέρα, παιδί μου.
- Καλὴ μέρα σας, Πάτερ.
- Νὰ μὲ συγχωρῆς, παιδί μου. Μοῦ τράβηξες τὴν προσοχὴ τόσο ὥρα ἀμίλητος, ἀκίνητος, συνεπαρμέν-

νος ἔμοιαζες. Ἡ προσευχὴ, φαίνεται, σὲ εἶχε ἀπορροφήσει.
- Ὅχι, Πάτερ, ἡ προσευχὴ. Τὸ πρόβλημά μου!...
- Παιδί μου, εἶμαι ἀνάξιος νὰ μὲ ἐμπιστευθῆς, νὰ μοῦ ἀνοιξῆς τὴν καρδιά σου. Ὅχι σὲ μένα, τὸν ἀμαρτωλό. Στὴν Χάρι τῆς Ἐρωσούνης. Στὸ πετραχήλι πού φορῶ. Διαισθάνομαι πῶς κάτι σοῦ συμβαίνει.

Δέν ξέρει πῶς, δέν ξέρει γιατί, μίλησε ἀπλά, σταράτα ὁ Ἀντῶνῃς. Ὅρθιος ὁ ταπεινὸς Λευίτης, τὸν ἄκουσε προσεκτικά. Τὸ βλέμμα του ἐμπειρο, στοργικὸ, ἐρευνητικὸ, μπῆκε μέσα του, τὸν μέτρησε. Γρήγορα ἀποφάσισε.

- Περιμένε με λίγα λεπτά, σὲ παρακαλῶ. Γύρισε.
- Ἀντῶνῃ, τὸ ξέρεις πῶς μοῦ εἶσαι ἄγνωστος. ὅμως μοῦ κέρδισες τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἡ παρουσία, ἡ παραμονὴ στὸν ἱερό χώρο τοῦ ναοῦ ἑνός νέου, δέν εἶναι, δέν μπορεί νὰ εἶναι τυχαία. Εἴτε ἤρθες μόνος σου, εἴτε σὲ ἔφερε ὁ Θεός, δείχνει πῶς τὸν πιστεύεις. Πῶς τὸν ἀγαπᾶς. Κι αὐτὸ μοῦ φτάνει γιὰ ἐγγύησι. Πάρ’ το! Εἶναι τὸ κλειδί ἑνός μικροῦ διαμερίσματος. Νομίζω πῶς θὰ σὲ ἐξυπηρετήσῃ, ὡς πού νὰ τελειώσῃς τίς σπουδές σου. Τὸ ἔχει προσφέρει ἓνας εὐσεβὴς ἐνορίτης στὴν Ἐκκλησία μας γιὰ παρόμοιες ἀνάγκες... Δέν μιλάς, Ἀντῶνῃ... Σὲ νοιώθω! Σὲ πνίγει ἡ συγκίνησι... Ἡ εὐγνωμοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀφήνει κανέναν. “**ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ**” γιὰ ὅλους, παιδί μου!

ΘΕΟΣ...

ΑΓΑΠΗ

είναι ο

ΘΕΟΣ

Όσιου Έφραίμ του Σύρου

Είναι μακάριος ο άνθρωπος εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** Θεού, γιατί περιφέρει με την παρουσία του τόν Θεό. Διότι ο Θεός είναι αγάπη, και αυτός που μένει μέσα στην αγάπη, μένει "έν τῷ Θεῷ" (Α' Ιωάν. 4: 16).

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** υπερέχει, με την βοήθεια του Θεού, από όλους.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν φοβάται, διότι η αγάπη βγάζει έξω από την ψυχή τόν φόβο (Α' Ιωάν. 4: 18).

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν αποστρέφεται ποτέ κανέναν, ούτε μέγανον, ούτε ένδοξο, ούτε άδοξο, ούτε φτωχό, ούτε πλούσιο, αλλά γίνεται άκαθαρτο αποσπόγγισμα όλων (Α' Κορινθ. 4: 13). "Όλα τά σκεπάζει, όλα τά ύπομένει.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν άλαζονεύεται έναντίον κάποιου, δέν ξιππάζεται, κανέναν δέν κακολογεί, αλλά και αυτούς που κακολογούν τούς αποφεύγει.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν σκέφτεται με πανουργία, δέν θέλει νά ύποσκελίση, ούτε ύποσκελίζει τόν άδελφό.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν ζηλεύει, δέν φθονεί, δέν κατατρέχει, δέν χείρεται με την πτώσι των άλλων, δέν έξευτελίζει αυτόν που έπεσε σέ σφάλμα, αλλά τόν συλλυπείται και του συμπαραστέκεται και τόν άνακουφίζει. Δέν παραβλέπει τόν άδελφό στην ανάγκη του, αλλά του συμπαραστέκεται στόν άγώνα μέχρι θανάτου.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** έκτελει τό θέλημα του Θεού, και είναι μαθητής Του, διότι ο ίδιος ο καλός μας Δεσπότης είπε: " Από αυτό θά ξέρουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, άν αγαπάτε ο ένας τόν άλλον " (Ιωάν. 13: 35).

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** ποτέ δέν αποκτᾶ κάτι για τόν εαυτόν του, δέν θεωρεί τίποτε δικό του, αλλά όλα όσα έχει τά προσφέρει κοινά σέ όλους.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** κανέναν δέν θεωρεί ξένο, αλλά όλους τούς έχει δικούς του.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** δέν παροργίζεται, δέν ξιππάζεται, δέν φουντώνει από όργη, δέν χείρεται για την άδικία που γίνεται, δέν έξακολουθεί νά ψευδεται, κανέναν δέν θεωρεί έχθρό, παρά μόνο τόν Διάβολο.

➤ Εκείνος που έχει **ΑΓΑΠΗ** όλα τά ύπομένει, είναι εύεργετικός, είναι μακρόθυμος.

Λοιπόν, είναι μακάριος αυτός που έχει αποκτήσει την **ΑΓΑΠΗ**, και με αυτήν ως κτήμα άναχωρεί προς τόν Θεόν. Διότι ο Θεός, άναγνωρίζοντας τόν δικό Του άνθρωπο, θά τόν δεχθῆ στούς κόλπους Του, θά ζη δηλαδή ο εργάτης της αγάπης μαζί με τούς Άγγέλους, και θά βασιλεύση μαζί με τόν Χριστό. Διότι την **ΑΓΑΠΗ** έχοντας ήρθε και ο Θεός Λόγος επάνω στην γῆ. Μ' αυτήν και ο Παράδεισος έχει άνοιχθεί για μᾶς, και η άνάβασι στόν Ούρανό διακηρύχθηκε για όλους. Ένω ήμασταν έχθροί με τόν Θεό, με την αγάπη, συμπιλωθήκαμε μ' Αυτόν. Όρθά λοιπόν είπαμε ότι η **ΑΓΑΠΗ** είναι ο Θεός, και αυτός που μένει μέσα στην αγάπη, μένει "έν τῷ Θεῷ".

Απο
το

γεροντικό

Ένας άγιος Γέροντας έμενε με τόν ύποτακτικό του σέ μία καλύβη, όχι μακριά από ένα κεφαλοχώρι. Κάποτε έπεσε στόν τόπο μεγάλη δυστυχία κι ο φτωχός κόσμος πέθαινε σχεδόν από την πείνα. Πολλοί στην άπελπισία τους πήγαιναν και κτυπούσαν στην καλύβη του Έρημίτη. Εκείνος πάλι, που ήταν πολύ έλεήμων, έδινε με την καρδιά του απ' ό,τι τύχαινε νά έχη. Ο ύποτακτικός όμως, που έβλεπε με τρόπο τό ψωμί τους νά λιγοστεύη, είπε μία μέρα στενοχωρημένος στόν Γέροντα:

- Άββά, δέ μου ξεχωρίζης τά ψωμιά που μου άναλογούν, κι από έδῶ και πέρα μοίραζε από τά δικά σου έλεημοσύνη. Έτσι όπως πάμε τώρα, γρήγορα θά πεινάσουμε και οι δύο.

Ο άγαθός Γέροντας χώρισε τά ψωμιά του ύποτακτικού του, χωρίς νά ειπῆ τίποτε κι έξακολούθησε νά δίνη από τά δικά του στούς φτωχούς. Μά κι ο Θεός που είδε την καλή του προαίρεσι τά εύλόγησε, κι όσο εκείνος έδινε, τόσο αυτά έπληθύνονταν.

Ο ύποτακτικός στό μεταξύ έφαγε τά δικά του. Όταν πιά δέν του έμειναν παρά λίγα ψίχουλα, πήγε στόν Γέροντά του και τόν παρακαλούσε νά τρώνε πάλι μαζί. Εκείνος τόν δέχτηκε χωρίς νά φέρη αντίρρησι. Τώρα όμως είχαν αύξηθῆ και οι ζητιάνοι, και ο ύποτακτικός άρχισε πάλι νά δυσανασχετῆ. Μία μέρα χτύπησε η πόρτα, Ήταν ο άπαραίτητος φτωχός. Ο ύποτακτικός κατσούφιασε.

- Δῶσε του ένα καρβέλι, πρόσταξε ο Γέροντας, που έκανε πώς δέν είδε τόν μορφασμό του.

- Μοῦ φαίνεται πώς δέν έχουμε πιά νά φᾶμε ούτε έμεις. Είπε φωναχτά ο ύποτακτικός, για νά τόν άκούση και ο ζητιάνος.

- Πήγαινε και ψάξε καλά, πρόσταξε ο Γέροντας.

Σηκώθηκε εκείνος άπρόθυμα νά πάη στό κελλάρι. Μά τρόμαξε ν' άνοιξη την πόρτα. Τό βρήκε γεμάτο ως επάνω από καλοψημένα φρέσκα καρβέλια!

Από την ήμερα εκείνη απέκτησε μεγάλη έμπιστοσύνη στόν άγιο Γέροντά του κι έγινε πρόθυμος στό νά άνακουφίζει τούς φτωχούς.

Ο ΓΕΡΟ - ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

μέ τήν ΜΝΗΜΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σέ μία ξεροκαλύβα, στο πάνω μέρος της Σκήτης της Αγίας Άννης, ζούσε ένας πολύ παλιός άσκητης και έρημίτης, ο Γερο - Χαράλαμπος. Ο Γέροντας είχε, εκτός από τα άλλα του χαρίσματα, και τό χάρισμα τής μνήμης θανάτου.

Μετά τήν προσευχή του Άποδείπνου, έμπαινε μέσα σέ νεκρικό κρεβάτι και ξάπλωνε άκουμπώντας τό κεφάλι του σέ μία πέτρα αντί για μαξιλάρι. Καί τότε άρχιζε νά σκέπτεται και νά ζωντανεύη τήν εικόνα του θανάτου. Σχημάτιζε τό σώμα του, όπως οι πεθαμένοι, και έλεγε στον έαυτό του: Ταλαίπωρε Χαράλαμπε, τώρα πεθαίνεις, άκου! Χτυπάνε για σένα οι καμπάνες του Κυριακού, οι Πατέρες τώρα λένε: Πάει ο Γερο - Χαράλαμπος, πέθανε, δέν θά μάς ένοχλει πιά μέ τήν παρουσία του και τή φλυαρία του, ο Θεός νά συγχωρέση και νά άναπαύση τήν ψυχή του.

Μαί! Όλα αυτά είναι ώραία και καλά, αλλά σύ ταλαίπωρε, Γερο - Χαράλαμπε, τί θά κάνης; Πού θά πάς; Πώς θά παρουσιαστής έτσι πού είσαι βρώμικος και έλεεινός στον Θεό, στον δίκαιο Κριτή, στον θρόνο του Θεού; Τί έργα, τί καρπούς έχεις νά του παρουσιάσης; Τί έκαμες σήμερα για τον Θεό, για τον συνάνθρωπό σου και για τον έαυτό σου; Άρα θά άξιωθής νά δής τους άγιους Άγγέλους του Θεού; Τά θεία Άγγελικά Τάγματα, τίς ούράνιες Ταξιαρχίες; Τίς ιεραρχίες των Άγίων, των Πατριαρχών, των Άποστόλων, των Προφητών, των Ίεραρχών, των Όσίων, των Όσιομαρτύρων άνδρών και γυναικών, τά διάφορα Τάγματα των Δικαίων, των Βασιλέων, των Ίερομαρτύρων, των Μαρτύρων και όλων των δοξασμένων δούλων του Θεού, των σεσωσμένων και άγιασμένων; Άρα θά άξιωθής ταλαίπωρε και άμαρτωλέ νά δής τήν Παντοβασίλισσα Μαριάμ, τήν Μητέρα του Θεού, Κυρία Θεοτόκο, τήν έφορο και Προστάτιδα του Άγίου τούτου Τόπου, τήν ιδιαιτέρα και άκαταίσχυντη Προστασία των Χριστιανών και μόνη παρηγορία των άγιορειτών Μοναχών;

***Α**ρα θά μπορέσης, άθλιε, νά περάσης τά έναέρια Τελώνια των παμπονήρων Δαιμόνων, τά όποία, από τή λύσσα και τή μανία πού τά κατέχει, αλλά και τήν έπιθυμία πού

έχουν νά γκρεμίζουν όλους τους άνθρώπους στην Κόλασι, θά θελήσουν και σένα νά σ' έμποδίσουν και νά σέ γκρεμίσουν στην άβυσσο τής γέννας του πυρός; Άρα θά μπορέσης νά τους ξεφύγης και νά φθάσης στον θρόνο τής μεγαλωσύνης του Θεού και νά άξιωθής νά προσκυνήσης τήν Παναγία Τριάδα; Άρα δέ σέ φοβίζει, Μοναχέ Χαράλαμπε, τό ρητό τής Άγίας Γραφής πού λέγει: "Και ει ό δίκαιος μόλις σώζεται, ό άσεβής και άμαρτωλός ποϋ φανείται;" (Α΄ Πέτρου 4: 18).

Μέ αυτές τίς σκέψεις και τίς θεωρίες πλημμύριζαν τά μάτια του δάκρυα κι έμενε ξάγρυπνος μέχρι τό πρωϊ, πού άρχίναγε και πάλι ή προσευχή, ή εγκράτεια όλων των αισθήσεων και ή σκληρή άσκησι τής καινούργιας ήμέρας.

Μέ τήν καινούργια ήμέρα έλεγε στον έαυτό του: "Δεϋτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν τώ Βασιλεί ήμών Θεώ. Δεϋτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ τώ Βασιλεί ήμών Θεώ. Δεϋτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν αύτώ Χριστώ τώ Βασιλεί και Θεώ ήμών", δηλαδή έλεγε σέ όλες τίς αισθήσεις του, στα χέρια, στα πόδια, στα μάτια, στα αυτιά, στη γλώσσα, στο νοϋ, στην καρδιά και σέ όλες τίς κινήσεις τής ψυχής του, έλάτε όλα μαζί νά προσκυνήσωμε τον Θεό και νά προσπέσωμε σ' Αύτόν, και πάλι από τήν αρχή έλεγε, ότι αυτό πρέπει νά γίνεται σέ κάθε στιγμή, αν θέλεις, ταλαίπωρε, νά σέ συγχωρέση και νά σέ δεχτή ο Θεός, νά παραβλέψη τά ππαίσματα, τά πλημμελήματα και όλα τά εγκλήματα πού έχουμε κάνει στή ζωή μας.

Κάτ' αυτόν τον τρόπο έζησε περίπου έξηντα χρόνια, στερημένα σχεδόν από κάθε υλική άνάπαυσι και παρηγορία. Σέ μεγάλη ηλικία τον πήρε ο Πανάγαθος Θεός στην Βασιλεία των Ουρανών, στην αιώνια μακαριότητα.

Οι Πατέρες τής Σκήτης πένθησαν τήν στέρησι ενός ζωντανού παραδείγματος, πού σ' αυτούς ανανέωνε τήν συνεχή μνήμη του θανάτου, ή όποία είναι τό καλύτερο χαλινάρι πού μπορεί νά συγκρατήση τον άνθρωπο από τίς άδυναμίες του και τά διάφορα πάθη.

Αθωνικά

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Άργυρώ Παχή
Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

